

KEMSEI ISTVÁN

Két álmom

„Nyomorult féreg vagy: hullát hordozó”

Epiktétosz

Az eltávozott társaknak

Írماغ se. Mászkál fel-alá a tetem a parton. Izeg-mozog az új helyzetben. Kavics pereg talpa alól, iszap gyűrődik lábujjai közé. A holdfény pedig csak virít rá, mint valami földből kiálló, cinikus mosolygás.

Lefoszlik a kiszáradt fának a kérge. Pattogva reppen az éjszakában. Érik a fa a végső fellobbanásra.

Álmomban megtudtam, milyen meghalni: álló helyzetedből egyszer csak kifordulsz tengelyed körül a világból. A földetérést már nem érzed. Valami tejszerű, sűrű köd súlytalanít. Véled, hátadra fordít valaki, még beszél hozzád, de szavaiból csupán néhány értelmetlen szótag jut el füledbe: -má, -beg stb. Aztán az a bizonyos énektelen csend. Aha.

Másik álmomban mezítláb, rég foszlott, kék nyári pizsamában találok magam Kőbányán, a Kőrösi Csoma úton. Kétségbeesve próbálnék hazajutni, de a villamos nem jár, a taxi pedig nem áll meg. Kóborlásomban a Múzeum körút–Bródy Sándor utca sarkáig jutok. Ott futok össze néhány vidám társammal. Egy régóta bezárt borozó felé tartanak. Vannak vagy tízen. Bella Pista, Balázsovits Misi és Bratka Laci magyaráz valamit röhögve, de én nem értem. Akkor veszem észre, hogy az egész társaság fekete télikabátban van, nyakukban fekete gyapjúsál, fejükön szintén fekete barettsapka. Én, a kezdő pedig zavaromban kék nyári pizsamám lazult gumijú nadrágját húzogatom. Bokáig áztatom lábam a havas esőben.

Fűrészzelem a több éve holt fát. Mintha csontokat hegedülnék, slichtolnék valami távoli célból. Bármilyen mélyre vágnék, a fa lényegébe szállt fát sohasem érném el. Ami darabjaiban lábam elé pottyán, csak az üresség gondja. Tüzén pedig bableves fő. Utána semmi. A hamu. Írماغ se marad.

Szajkó István grafikája